

תחיית המתים

זמן קצר לאחר קבורתו של ישוע, בשעות אחר הצהריים של יום שישי, זימנה רב-המלאכית הראשית של נבאדון, אשר שהתה באותה עת באורנטיה, את מועצת תחיית היצורים הישנים בכדי לדון בסוגיית הטכניקה האפשרית לשם הקמתו של ישוע לתחייה. בני היקום המקומי האלה אשר נקבצו, יצוריו של מיכאל, עשו זאת על דעת עצמם; גבריאל לא זימן אותם. עד חצות הליל הם כבר הגיעו למסקנה שהיצור לא יכול לעשות דבר על-מנת להקים את הבורא לתחייה. הם נטו לקבל את עצת גבריאל, אשר הסביר להם שמכיוון שמיכאל "הקריב את חייו מרצונו החופשי, הוא יכול גם לשוב ולקחתם בשעה שיחליט." מעט לאחר שהסתיים המפגש של מועצת רב-המלאכיות, של נשאי החיים ושל עמיתיהם השונים אשר לקחו חלק בשיקום היצורים וביצירה המורונטית, דיבר אליהם מכוון המחשבה שהפך לאישי של ישוע, אשר פיקד אישית על צבא ההוויות השמימיות שנמצא באותה עת באורנטיה. וכך הוא אמר לאלה אשר המתו בחרדה:

"אף-אחד מכם אינו יכול לעשות דבר בכדי לסייע לבורא-האב שלכם לחזור לחיים. הוא התנסה במוות אנושי כבן-תמותה של העולם; כריבון של יקום הוא עדיין חי. מה שאתם רואים הוא המעבר של ישוע מנצרת מחיים בגוף לחיים מורונטיים. המעבר הרוחי של ישוע הושלם משהפרדתי אני את עצמי מאישיותו והפכתי לזמן-מה למפקדכם. בוראכם-אביכם בחר לעבור דרך כלל החוויה של יצוריו בני התמותה, החל בלידה בעולמות החומר, הלאה דרך המוות הפיזי והתחייה המורונטית, ועד למעמד של קיום אמיתי ברוח. אתם עתידים לחזות בשלב מסוים של ההתנסות הזו, אך לא תוכלו ליטול בה חלק. את מה שאתם עושים כדבר שבשגרה למען היצור, לא תוכלו לעשות למען הבורא. לבן בורא היכולת להיוולד בדמות כל אחד מבניו הברואים; טמונה בקרבו היכולת להקריב את חייו הנראים לעין ולקחת אותם בחזרה; ויכולת זו נתונה לו במצוותו הישירה של אב פרדיס, ואני יודע את אשר אני אומר."

כאשר הם שמעו את דבריו של המכוון אשר הפך לאישי, הם נכנסו כולם לציפייה מתוחה, החל בגבריאל ומטה עד לאחרון הכרובים. הם ראו את גופו בן התמותה של ישוע בקבר; הם הבחינו בהוכחות לכך שהריבון האהוב שלהם פעיל ביקום; ומכיוון שהם לא הבינו את התופעה הזו, הם המתו בסבלנות להתפתחויות.

1. המעבר המורונטי

בשעה שתיים ארבעים-וחמש בבוקר של יום ראשון, הגיעה לזירה ועדת ההתגלמות של פרדיס בת שבעת החברים, אישיות פרדיס בלתי-מזוהות אשר מיד החלו לפעול מסביב לקבר. בשעה עשרה לשלוש החלו בוקעות מקברו החדש של יוסף רעידות חזקות, אשר נבעו מפעילות חומרית ומורונטית במשולב, ובשעה שלוש ושתי דקות בבוקר של יום ראשון הזה, ה-9 באפריל שנת 30 לספירה, הגיחה מן הקבר צורתו המורונטית, אישיותו של ישוע מנצרת אשר קמה לתחייה.

לאחר שישוע, אשר קם לתחייה, הגיח מן הקבר, הגוף בשר ודם אשר בקרבו הוא חי ופעל על פני האדמה במשך כמעט שלושים-ושש שנה, נותר עדיין לשכב באין-מפריע בגומחת הקבר, עטוף תכריכים, ממש כפי שהניחו אותו שם יוסף ועמיתיו ביום שישי אחרי הצהריים. גם אבן הגולל של הקבר לא הופרעה בשום צורה שהיא; החותם של פילטוס נותר שלם עדיין; החיילים עוד עמדו על המשמר. שומרי המקדש עמדו על המשמר ברציפות; השומר הרומי התחלף בחצות הליל. איש מן השומרים הללו לא חשד כי מושא שמירתם קם לתחייה בדמות חדשה וגבוהה יותר, וכי הגוף

שעליו הם שמרו היה כעת לא יותר מכסות חיצונית שלא הייתה קשורה יותר לאישיותו המורונטית של ישוע, אשר נגאלה וקמה לתחייה.

בני המין האנושי איטיים להבחין כי, בכל מה שקשור לרמה האישית, החומר הינו השלד של המורונטי, וכי שניהם אינם אלא צל השתקפותה של מציאות הרוח הנצחית. כמה זמן ייקח לכם להתייחס לזמן כאל בבואת הנצח המצויה בתנועה, ולמרחב כאל צלן החולף של מציאויות פרדיס?

ככל שאנחנו מסוגלים לקבוע, שום יצור מן היקום הזה, ואף שום אישיות מיקום אחר, לא היו מעורבים בתחייתו המורונטית של ישוע מנצרת. ביום שישי הוא הקריב את חייו כאדם מן השורה; ביום ראשון בבוקר הוא החזיר את עצמו לחיים בדמות הוויה מורונטית במערכת של שטניה בנורלטיאדק. הרבה מתחייתו של ישוע אינו מובן לנו. ואולם, הננו יודעים כי היא התרחשה באופן שאותו אנחנו תיארו ובזמן אשר ציינו. אנחנו גם יכולים לציין שכל התופעות אשר קשורות למעבר האנושי, לתחייה המורונטית, התרחשו ממש שם, בקבר החדש של יוסף, שבו נותרו שייריו החומריים של ישוע עטופים בתכריכי קבורה.

הננו יודעים כי שום יצור מן היקום המקומי לא נטל חלק בתחייה המורונטית הזו. אנחנו הבחנו בשבע האישיות מפרדיס אשר סבבו את הקבר, אך לא ראינו אותן עושות דבר אשר נקשר להתערבותו של המאסטר. מיד משהופיע ישוע לצדו של גבריאלי, מעט מעל לקבר, סימנו שבע האישיות מפרדיס על כוונתן לצאת מידית לאורסה.

הבה נבהיר אחת ולתמיד, באמצעות ההצהרות הבאות, את מושג תחייתו של ישוע מן המתים:

1. גופו החומרי, או הפיזי, לא היה חלק מן האישיות אשר קמה לתחייה. כאשר ישוע יצא מן הקבר, הגוף בשר ודם אשר היה שלו לפני, נותר במערת הקבר כשם שהיה. הוא הגיח ממערת הקבורה בלא להזיז את אבני הגולל, ובלא לפגוע בחותמות של פילטוס.

2. הוא לא הגיח מן הקבר כרוח, ואף לא עשה זאת כמיכאל מנבאדון; הוא לא הופיע בדמות הבורא הריבון, דמותו בטרם התגלם בגוף בשר ודם באורנטיה.

3. הוא לא יצא מקברו של יוסף בדמות האישיות המורונטיות אשר קמות לתחייה כהויות מורונטיות מרקיעות באולמות התחייה של העולם העליון הראשון של שטניה, המערכת המקומית הזו. כמו כן, קיומה של האנדרטה לזכר מיכאל, במרכז החצר העצומה של אולמות התחייה של מְנְסוֹנְיָה מספר אחד, מוביל אותנו להסיק כי תחיית המאסטר באורנטיה התרחשה בדרך כזו או אחרת כאן, בעולם העליון הראשון.

פעולתו הראשונה של ישוע עם צאתו מן הקבר הייתה לברך את גבריאלי ולהנחות אותו להמשיך ולנהל את ענייני היקום תחת הנחייתו של עמנואל; או-אז הוא הנחה את ראש המלכי-צדקים למסור את ברכות השלום לאחיו עמנואל. אז ביקש מן העליון של עדנטיה לקבל את אישורם של עתיקי היומין למעבר שלו כאדם; ואז הוא נפנה אל הקבוצות המורונטיות, אשר נקבצו משבע העולמות העליונים, והתאספו כאן על-מנת לקבל את פני בוראם ולברך אותו כיצור מן הסדר שלהם. ואליהם דיבר ישוע את המילים הראשונות אשר אמר בקריירה הבתר-אנושית שלו. אמר ישוע המורונטי: "סיימתי את חיי בגוף בשר ודם, ועתה אשתהה כאן לזמן קצר בצורת המעבר, בכדי להיטיב ולהבין את חייהם של יצורי המרקיעים ולמען אמשיך לגלות את רצונו של אבי מפרדיס."

ולאחר דבריו אלה, הוא סימן למכוון אשר הפך לאישי, וכל ההויות מן היקום אשר נקבצו באורנטיה על-מנת לחזות בתחייה נשלחו מיד אל משימותיהן ביקום.

ישוע החל כעת את המגעים ברמה המורונטית, וכיצור הוא קיבל הנחיות בנוגע לדרישות מן החיים אשר בחר לחיות למשך זמן קצר באורנטיה. תהליך הקבלה לעולם המורונטי ארך יותר משעה של זמן ארץ, והוא הופסק פעמיים בשל רצונו של ישוע לתקשר עם עמיתיו לשעבר מן הארץ, עמיתיו אשר הגיעו מירושלים והציצו בתימהון בקבר הריק בכדי לגלות את מה שהם החשיבו כהוכחה לתחייתו.

כעת הושלם המעבר של ישוע כבן-תמותה – הושלמה תחייתו המורונטית של בן האדם. החלה ההתנסות החולפת של המאסטר כאישיות המצויה בתוך שבין החומרי לרוחני. ואת כל זאת הוא עשה בכוח הטבוע שלו עצמו; שום אישיות לא סייעה בעדו. וכעת הוא חי כישוע במורונטיה, ובעוד שהוא מתחיל בחייו המורונטיים, ממשיך הגוף הפיזי בשר ודם לנוח באין-מפרע בקבר. החיילים עדיין עומדים על המשמר, וחותרו של המושל על הסלעים עדיין לא נשבר.

2. גופו החומרי של ישוע

בשעה שלוש ועשרה, בעת שישוע, אשר קם לתחייה, התרועע עם האישיות המורונטיות שהתקבצו משבעת העולמות העליונים של שטניה, ניגשה אל גבריאל רב-המלאכית הראשית – מקרב מלאכי התחייה – וביקשה לקבל את גופתו של ישוע. אמרה רב-המלאכית הראשית: "לא נוכל לקחת חלק בשלב התחייה המורונטית של התנסות המתת של הריבון שלנו, מיכאל, אך אנו מבקשים לקבל לידינו את גופתו בכדי להביא לפירוקה המידי. איננו מציעים להפעיל את טכניקות העלמת החומר שלנו; אנו רק מבקשים להפעיל את תהליך האצת הזמן. מספיק שראינו את הריבון חי ומת באורנטיה; מוטב לחסוך מצבאות השמיים את סבל הזיכרון של חזיון התפרקותה האיטית של צורתו האנושית של הבורא והמקיים של יקום. בשם כל ההוויות התבוניות של נבאדון, הנני מבקשת את הרשות לקבל לידי את המשמורת על גופתו של ישוע מנצרת, ולהתיר לנו לפעול לשם פירוקה המידי."

ולאחר שגבריאל נועד עם העליון הבכיר מעדנטיה, קיבל הדובר מטעם רב-המלאכים של צבאות השמים את הרשות להיפטר כך מגופתו של ישוע בהתאם לראות עיניו.

ברגע שאושרה בקשת רב-המלאכית הראשית, זומנו לעזרה רבים מחבריהם, שאליהם חברה קבוצה גדולה של נציגי כלל סדרי האישיות השמימיות, ואז, ובסיוע האמצעיונים של אורנטיה, הם נטלו לרשותם את גופתו של ישוע. גוף מת זה היה חומרי לחלוטין; ומכיוון שהיה חומרי, פשוטו כמשמעו, ולא ניתן היה להוציאו מן הקבר באופן שבה חמקה הצורה המורונטית אשר קמה לתחייה ממערת הקבר החתומה. בעזרתן של אישיות-עזר מורונטיות מסוימות, ניתן ברגע מסוים לגרום לצורה מורונטית להיות דומה לרוח על-מנת שתהיה נפרדת לגמרי מן החומר הרגיל, ואילו ברגע אחר ניתן לגרום לה להיראות לעין ההוויות החומריות, כגון תושבי העולמות, ולהיות נגישה עבורם.

כאשר הם היו מוכנים לקחת את גופתו של ישוע מן הקבר, בכדי לאפשר לה לעבור תהליך התפרקות מידי-כמעט, נצטוו האמצעיונים המשניים של אורנטיה לפתוח את אבן הגולל אשר חסמה את פתח הקבר. האבן הגדולה מבין השתיים הייתה אבן עגולה ענקית, דומה מאוד לאבן ריחיים, אשר נעה במסילה שנחצבה בסלע, כך שניתן היה לגלול אותה מצד אחד אל משנהו בכדי לפתוח ולסגור את הקבר. כאשר ראו השומרים היהודים והחיילים הרומיים, לאור השחר המעומעם, את האבן הענקית הזו מתחילה לזוז מעצמה מפתח הקבר – וללא שום גורם נראה לעין אשר יכול היה לפעול להזזתה – הם נמלאו אימה ופחד ונסו על נפשם בבהלה מן הזירה. היהודים נסו אל בתיהם, ולאחר מכן הלכו לדווח על האירועים הללו למפקד המשמר במקדש. הרומיים נסו אל מצודת אנטוניה ודיווחו לקנטוריון את אשר ראו, מיד עם שזה התייצב לעבודה.

כאשר מנהיגי היהודים ביקשו להיפטר לכאורה מישוע, הם החלו את המעשה השפל בכך שהציעו שוחד ליהודה הבוגד, ואילו כעת, כאשר הם נצבו נוכח המצב המביך הזה, במקום להעניש את השומרים אשר נטשו את עמדתם, הם החליטו לשחד את השומרים הללו ואת החיילים הרומיים. הם שילמו לכל אחד מעשרים האנשים סכום כסף, והנחו את כולם להכריז כי: "בזמן שאנחנו ישנו בלילה, באו תלמידיו ולקחו את הגופה." ומנהיגי היהודים נשבעו להגן על החיילים הרומיים מפני פילטוס, אם אי-פעם יתגלה למושל כי הם קיבלו שוחד.

האמונה הנוצרית בדבר תחייתו של ישוע התבססה על העובדה ש"הקבר היה ריק." אכן הייתה זו עובדה שהקבר היה ריק, אך לא הייתה זו האמת באשר לתחייה. אכן, כאשר הגיעו ראשוני המאמינים, הקבר היה ריק, ועובדה זו, אשר נכרכה בוודאות באשר לתחייתו של המסטר, הובילה להתגבשות אמונה אשר לא הייתה נכונה: התורה לפיה גופתו בת התמותה של ישוע קמה לתחייה מן הקבר. לא תמיד ניתן לגבש אמת אשר נוגעת למציאויות רוחניות מתוך שילוב של עובדות נראות לעין. אף אם נדמה כי העובדות כשלעצמן אכן הינן נכונות מיסודן, לא תמיד נובע מכך כי אוסף של כמה עובדות חייב להוביל למסקנות רוחניות נכונות.

הקבר של יוסף אכן היה ריק, אך לא משום שגופתו של ישוע שוחזרה, או הוקמה לתחייה, אלא משום שצבאות השמיים קיבלו רשות לפרק אותה באופן מיוחד וייחודי, בבחינת "מעפר באת ואל עפר תשוב," ללא שיהיו הזמן, וללא פעולתם של התהליכים הרגילים והנראים-לעין של ריקבון המוות והתפרקות החומר.

שייריו בני התמותה של ישוע היו נתונים לאותו תהליך התפרקות טבעי של היסודות אשר מאפיין את התפרקות כל גופות בני האדם עלי אדמות, למעט שבנוגע לזמן, תהליך הפירוק הטבעי הזה הוא עד מאוד, הואץ עד לנקודה שבה הוא נדמה כמידי-כמעט.

אף כי ההוכחות האמיתיות לתחייתו של מיכאל הינן רוחניות מטיבן, הן מתוקפות בעדויותיהם של בני-תמותה רבים בעולם אשר פגשו, הכירו והתייחדו עם המאסטר בצורתו המורונית. בטרם עזב את אורנטיה סופית, ישוע הפך לחלק מהתנסותם האישית של כמעט אלף בני-אדם.

3. תחיית המתים של סוף עידן

מעט לאחר ארבע-ושלושים בבוקרו של יום ראשון הזה, זימן גבריאל את רב-המלאכיות אליו והחל בהכנות לקראת הכרזתו על סיום העידן האדמי באורנטיה. לאחר שקבוצת השרפים והכרובים הכבירה אשר קשורה למאורע נקבצה והתארגנה כנדרש, הופיע מיכאל המורונוטי לפני גבריאל, ואמר: "כשם שלאבי יש חיים כשלעצמו, כך הורה כי אף לבן יהיו חיים כשלעצמו. ואף כי לא שבתי עדיין למלוא תפקידי בניהול היקום, אין במגבלה העצמית הזאת בכדי למנוע ממני מלתת חיים לבניי הישנים; התחילו בקריאת תחיית המתים של הפלנטה."

מעגל הרב-מלאכיות פעל אז לראשונה באורנטיה. גבריאל וצבאות הרב-מלאכיות עברו לקוטב הרוחני של הפלנטה; ועת סימן גבריאל, הבזיק קולו של גבריאל אל העולם העליון הראשון של המערכת, ואמר: "על-פי מצוותו של מיכאל, יקומו המתים של עידן אורנטיה!" ואז, כל השורדים מקרב עמי בני האדם באורנטיה אשר ישנו מאז ימיו של אדם, וכל אלה אשר עדיין לא עמדו למשפט, הופיעו באולמות תחיית המתים של מנסוניה, מוכנים לקבל את הגוף המורונוטי. וברגע אחד, התכוננו השרפיות ועמיתיהן לצאת אל העולמות העליונים. על-פי רוב, השומרות השרפיות אשר הופקדו לפנין על בני התמותה אשר שרדו, היו ממתנות להם באולמות התחייה של מנסוניה, ואילו כעת הן נמצאו בעולם הזה ממש, משום שגבריאל נדרש לנוכחותן בנוגע לתחייתו המורונוטית של ישוע.

אף כי יחידים רבים מני-ספור אשר היו להם שומרות שרפיות אישיות, ואלה אשר השיגו את הישג האישיות הרוחני הנדרש המשיכו למנסוניה בתקופות שלאחר אדם וחווה, ואף כי נערכו עבור בניה של אורנטיה תחיות מתים מיוחדות, וכן כאלה של סיום אלף, זו הייתה הפעם השלישית שבה התקיימה תחיית מתים פלנטארית, או תחיית המתים השלמה של סוף עידן. תחיית המתים הראשונה התרחשה בזמן הגעתו של הנסיך הפלנטארי, השנייה בימיו של אדם, וזו, השלישית, סימנה את תחייתו המורונטית של ישוע מנצרת, המעבר שלו דרך המוות.

כאשר קיבלה רב-המלאכית הראשית את האות לתחיית המתים הפלנטארית, שחרר מכוונן המחשבה אשר הפך לאישי של בן האדם את הפיקוד על צבאות השמים, ומסר את כלל בני היקום הללו לידי מפקדיהם הקודמים. ולאחר שעשה זאת, יצא בעצמו לסאלווינגטון על-מנת לדווח לעמנואל על העובדה שמיכאל השלים את המעבר דרך המוות. בעקבותיו יצאו מיד כל צבאות השמים אשר לא נדרשו להישאר בתפקיד באורנטיה. ואולם, גבריאלי נותר באורנטיה עם ישוע המורונטי.

ואלה היו מאורעות תחייתו של ישוע מן המתים, כפי שנחזו בעיני אלה אשר ראו אותם באמת, בהיותם משוחררים מן המגבלות של הראייה האנושית החלקית והמוגבלת.

4. גילוי הקבר הריק

בשעה שאנחנו מתקרבים לזמן שבו קם ישוע לתחייה, בשעות הבוקר המוקדמות של יום ראשון, ראוי לזכור כי עשרת השליחים שהו בביתם של אליהו ומרים מרקוס, וישנו באולם העליון, באותן כורסאות שעליהן הם הסבו לסעודה האחרונה עם המאסטר. בבוקר של יום ראשון הזה, נכחו כולם פרט לתומאס. תומאס שהה עמם למשך דקות אחדות בשעות הלילה המאוחרות של השבת, כאשר הם נפגשו שם לראשונה, ואולם, לאחר שהוא ראה את השליחים ולאחר שמזכר במה שאירע לישוע, הוא חש שזה יותר מדי עבורו. הוא התבונן בחבריו ומיד יצא אל ביתו של שמעון בבית פגי, שם הוא בחר להתבודד ולהתאבל. כל השליחים סבלו, אך הם סבלו יותר מפחד, מאבל ומבושה מאשר מספק ומייאוש.

בביתו של ניקודמוס התקבצו יחדיו דוד זבדיה ויוסף הרמתי עם כשנים-עשר או חמישה-עשר מתלמידי המובילים יותר של ישוע בירושלים. בביתו של יוסף הרמתי נקבצו בין חמש-עשרה לעשרים מן המאמינות המובילות אשר מן הנשים. אך ורק הנשים האלה שהו בביתו של יוסף, והן נשארו בבית במשך כל השבת ומוצאי השבת, ולכן הן לא ידעו על שומרים אשר עמדו על המשמר בקבר; הן אף לא ידעו על אבן הגולל השנייה אשר סתמה את חזית הקבר, ועל החותם של פילטוס אשר הושם על שתי האבנים.

עם הסימנים הראשונים של הפצעת השחר במזרח, מעט לפני השעה שלוש בבוקר של יום ראשון הזה, יצאו חמש מן הנשים לכיוון קברו של ישוע. הן הכינו כמות גדולה של משחות חניטה מיוחדות, והן נשאו עמן תכריכי בד רבים. הן התכוונו למשוך את גופתו של ישוע מתוך יתר-התכוונות במשחות החניטה ולעטוף אותו בזהירות הראויה בתכריכים החדשים.

ואלה הנשים אשר יצאו למשימת משיחת גופתו של ישוע: מרים המגדלית, מרים אם התאומים לבית חלפי, שלומית אם האחים לבית זבדיה, יוחנה אֶשֶׁת חוזה, ושושנה בתו של עזרא מאלכסנדריה.

היה זה בסביבות השעה שלוש-ושלושים שחמש הנשים הגיעו אל הקבר הריק. עת הן חלפו דרך שער דמשק, הן פגשו חיילים אחדים אשר נסו אל עבר העיר מוכי פאניקה פחות או יותר, והדבר גרם להן לעצור למשך דקות מספר; אך כאשר שום-דבר לא קרה, הן המשיכו בדרכן.

הן הופתעו עד מאוד למראה אבן הגולל אשר הוצה ממקומה בפתח הקבר, שכן בדרכן הן שאלו את עצמן, "מי יעזור לנו לגלול את אבן הגולל?" הן הניחו את משאן והחלו להתבונן זו בזו בפחד ובתמיהה גדולה. בשעה שהן עמדו שם, רועדות מרוב פחד, העזה מרים המגדלית ללכת מסביב לאבן הקטנה יותר ולהיכנס אל תוך מערת הקבר הפתוחה. הקבר הזה של יוסף שכן בגנו שעל הגבעה שבצד המזרחי של הדרך, והוא אף פנה מזרחה. בשעת השחר הזו כבר היה מספיק מאור של היום החדש אשר אפשר למרים להתבונן אל עבר המקום שבו הונחה גופתו של המאסטר ולהבחין בכך שהיא נעלמה. במדף הסלע שעליו הונח ישוע, מרים הבחינה רק במטפחת הפנים, במקום שבו נח ראשו, ובתחבושות שבהן נעטף ואשר נותרו שם על הסלע, ממש כשם שהיו לפני שהוויות השמימיות הסירו את הגופה. הסדין העוטף נח למרגלות גומחת הקבר.

מרים השתתתה בפתח הקבר למשך מספר רגעים (היא לא הצליחה להיטיב לראות מיד עם כניסתה אל הקבר), ואז, כאשר ראתה כי גופתו של ישוע נעלמה, וכי נותרו רק התכריכים, בקעה מפיה קריאת בהלה וחרדה. כל הנשים היו עצבניות מאוד; הן היו מבוהלות עד מאוד מאז שהן ראו את החיילים אחוזי הפאניקה בשערי העיר, וכאשר מרים צעקה בחרדה, אימה אחזה בהן והן נסו בבהלה גדולה. והן המשיכו לרוץ ללא הפסקה עד אשר הגיעו אל שער דמשק. אז מצפונה של יוחנה הכה בה על כך שהן זנחו את מרים; והיא שכנעה את חברותיה לשוב אל הקבר.

כאשר הן התקרבו אל הקבר, רצה אליהם המגדלית המפוחדת, אשר פחדה אף גבר כאשר יצאה מן הקבר ולא מצאה את אחיותיה; ועתה היא מיהרה אליהן והכריזה בהתרגשות: "הוא לא שם – הם לקחו אותו!" אז היא הובילה אותן בחזרה אל הקבר, וכולן נכנסו וראו כי הוא היה ריק.

כל חמש הנשים ישבו על הסלע שליד הכניסה ודנו במצב. עדיין לא עלה בדעתן כי ישוע קם לתחייה. הן היו לבדן כל השבת, והן שיערו כי הגופה הועברה למקום משכב אחר. ואולם, בשעה שהן ניסו לפתור את הדילמה, הן לא הצליחו להבין מדוע התכריכים נראו מסודרים; כיצד ניתן היה להעביר משם את הגופה כאשר התכריכים שבה נעטפה נשאר בשלמותם בדיוק במקום שבו הן הונחו על מדף הסלע אשר בקבר?

עת ישבו שם הנשים האלה, בשעות הבוקר המוקדמות של היום החדש הזה, הן התבוננו הצידה והבחינו בזר אשר עמד שם בשקט וללא-ניע. לרגע הן שוב נבהלו, אך מרים המגדלית רצה אליו, ומכיוון שסברה כי אולי היה שומר הגן, פנתה אליו ואמרה, "לאן לקחתם את המאסטר? איפה הוא נקבר? אמור לנו ונלך לקחת אותו." כאשר הזר לא השיב למרים, היא החלה היא לבכות. או-אז דיבר אליהן ישוע ואמר, "את מי אתם מחפשים?" אמרה מרים: "אנחנו מחפשים את ישוע אשר הובא למנוחות בקברו של יוסף, אך נעלם. אתה יודע לאן לקחו אותו?" אמר אז ישוע: "האם ישוע הזה לא אמר לכם, כאשר היה בגליל, כי הוא ימות, אך יקום שוב לתחייה?" הדברים האלה הבהילו את הנשים, אך המאסטר השתנה כל-כך עד שהן לא הכירו אותו כאשר גבו אל האור העמום. ובעודן מהרהרות במילותיו, הוא פנה אל המגדלית בקול מוכר ואמר, "מרים." וכאשר שמעה את הפנייה בקול המוכר והאוהד, היא זיהתה את קולו של המאסטר, רצה לכרוע ברך לפניו וקראה, "מורי ורבי!" כל הנשים זיהו כי מדובר במאסטר, אשר עמד לפנייהן בדמות רבת הדר, ומיהרו לכרוע ברך לפניו.

עיני אנש אלה הצליחו לראות את דמותו המורונטית של ישוע הודות לסעד המיוחד של המתמירים, האמצעיונים, וכן אישיות מורונטיות מסוימות, אשר התלוו אל ישוע.

כאשר מרים ביקשה לחבק את רגליו, ישוע אמר: "אל-נא תגע בי מרים, שכן אין אני כאשר הייתי בגוף. בצורה הזו אהיה עמכם למשך זמן-מה, בטרם אעפיל אל האב. אך לכו לכן, כולכן, ואמרו אל שליחיי – ואל פטרוס – כי קמתי לתחייה, וכי שוחחתן עמי.

ולאחר שהן התאוששו מהלם תדהמתן, מיהרו הנשים בחזרה אל העיר ואל ביתו של אליהו מרקוס, שם הן סיפרו לעשרת השליחים את כל אשר אירע; ואולם השליחים נטו שלא להאמין להן. בתחילה הם סברו כי הנשים ראו חזיון, אך כאשר מרים המגדלית חזרה על דבריו של ישוע, וכאשר שמע פטרוס את שמו, הוא מיהר לרוץ החוצה מן האולם העליון, ומעט אחריו רץ יוחנן, והם מיהרו בכדי לראות את הדבר במו-עיניהם.

הנשים שבו וסיפרו על אודות השיחה שלהן עם ישוע לשאר השליחים, אך אלו לא האמינו; והם לא הלכו לברר זאת בעצמם, כפי שעשו פטרוס ויוחנן.

5. פטרוס ויוחנן בקבר

בשעה ששני השליחים רצו אל עבר גולגותא ואל הקבר של יוסף, מחשבותיו של פטרוס נדו בין פחד לבין תקווה; הוא פחד לפגוש את המאסטר, אך תקוותו ניעורה מפאת העובדה שישוע שלח מסר במיוחד בשבילו. הוא היה משוכנע-למחצה כי ישוע אכן היה בחיים; הוא זכר את הבטחתו לקום לתחייה ביום השלישי. מוזר לציין כי הוא לא זכר את ההבטחה הזו מאז הצליבה ועד לרגע הזה, כאשר רץ צפונה ברחובות ירושלים. כאשר יוחנן מיהר אל מחוץ לעיר, מלאה נשמתו בגל אקסטזה של אושר ותקווה. הוא היה משוכנע-למחצה כי הנשים אכן ראו את המאסטר אשר קם לתחייה.

יוחנן, אשר היה צעיר מפטרוס, השיג אותו והגיע ראשון אל הקבר. יוחנן השתהה ליד הפתח, הציץ אל הקבר וראה כי הוא בדיוק כפי שתיארה מרים. עד מהרה הגיע גם שמעון פטרוס, נכנס וראה את אותו קבר ריק שעליו מונחים התכריכים באופן כה מוקפד. כאשר יצא פטרוס, נכנס יוחנן בעצמו וראה את כל זאת, ואז ישבו שניהם על הסלע על-מנת לחשוב על המשמעות של כל מה שהם ראו ושמעו. ובשעה שהם ישבו שם, הם הפכו בדעתם בכל אשר נאמר להם על אודות ישוע, אך הם לא הצליחו להבין בבירור את אשר אירע.

בתחילה הציע פטרוס שהקבר נשדד, שאויבים גנבו את הגופה, ואולי אף שיחדו את השומרים. אך יוחנן טען כי אם הקבר היה נשדד, הוא לא היה נותר כה מסודר, ואף העלה את השאלה כיצד התכריכים נותרו מאחור, ומסודרים כל-כך וללא-דופי. ושוב שבו שניהם אל הקבר והתבוננו מקרוב בתכריכים. כאשר הם יצאו מן הקבר בפעם השנייה, הם מצאו שמרים המגדלית שבה לשם וכי היא עומדת מתייפחת בכניסה. מרים הלכה אל השליחים מתוך אמונה כי ישוע קם לתחייה, ואולם כאשר כולם סירבו להאמין לדיווח שלה, היא התייאשה ושקעה בדיכאון. היא השתוקקה לחזור אל קרבת הקבר, למקום שבו חשבה ששמעה את קולו המוכר של ישוע.

לאחר שפטרוס ויוחנן עזבו, מרים נותרה שם והמאסטר הופיע בפניה שוב ואמר: "אל תטילי ספק; היי אמיצה להאמין במה שראית ובמה ששמעת. שובי אל שליחיי ושוב אמרי להם כי קמתי לתחייה, וכי אופיע בפניהם ואז אלך לפניהם אל הגליל כאשר הבטחתי."

מרים מיהרה אל בית מרקוס ואמרה לשליחים ששוחחה שוב עם ישוע, אך הם לא האמינו לה. ואולם, עם שובם של פטרוס ויוחנן, הם הפסיקו ללעוג לה והתמלאו פחד וחשש.